

Sesijas dokuments

A8-0302/2016

18.10.2016

ZIŅOJUMS

par Eiropas Centrālās bankas 2015. gada pārskatu
(2016/2063(INI))

Ekonomikas un monetārā komiteja

Referents: *Ramon Tremosa i Balcells*

SATURA RĀDĪTĀJS

	Lpp.
EIROPAS PARLAMENTA REZOLŪCIJAS PRIEKŠLIKUMS	3
ATBILDĪGĀS KOMITEJAS GALĪGAIS BALSOJUMS	11

EIROPAS PARLAMENTA REZOLŪCIJAS PRIEKŠLIKUMS

par Eiropas Centrālās bankas 2015. gada pārskatu (2016/2063(INI))

Eiropas Parlaments,

- ņemot vērā Eiropas Centrālās bankas 2015. gada pārskatu,
 - ņemot vērā Līguma par Eiropas Savienības darbību (LESD) 284. panta 3. punktu,
 - ņemot vērā LESD 123. panta 1. punktu,
 - ņemot vērā Eiropas Centrālo banku sistēmas un Eiropas Centrālās bankas Statūtus un jo īpaši to 15. pantu,
 - ņemot vērā Reglamenta 132. panta 1. punktu,
 - ņemot vērā Ekonomikas un monetārās komitejas ziņojumu (A8-0302/2016),
- A. tā kā sakarā ar Apvienotās Karalistes iespējamo izstāšanos no Eiropas Savienības ECB priekšsēdētājs *M. Draghi* pareizi norādīja, ka ietekmes vēriens ekonomikas attīstības perspektīvu ziņā būs atkarīgs no tā, kad notiks gaidāmās sarunas, kā tās risināsies un kāds būs to galīgais rezultāts — līdz šim eurozona ir spējusi saglabāt noturību, taču šādas neskaidrības dēļ attīstības pamatscenārijam joprojām aktuāls ir lejupslīdes risks, un viņš arī norādīja, ka neatkarīgi no tā, kā turpmāk veidosies Eiropas Savienības un Apvienotās Karalistes attiecības, ir ārkārtīgi svarīgi saglabāt vienotā tirgus integritāti — lai kāds arī nebūtu rezultāts, tam jānodrošina, ka noteikumi ir vienādi visām iesaistītajām pusēm;
- B. tā kā jaunākajā pavasara prognozē Komisija lēš, ka pēc 2015. gada, kad attiecīgais rādītājs bija 1,7 %, faktiskā izaugsme eurozonā turpmāk būs neliela un ģeogrāfiski nevienmērīga — 1,6 % 2016. gadā un 1,8 % 2017. gadā;
- C. tā kā tā pati prognoze liecina, ka bezdarba līmenis eurozonā varētu pazemināties — no 10,9 % 2015. gada beigās līdz 9,9 % 2017. gada beigās; tā kā atšķirības starp dalībvalstīm bezdarba līmeņa ziņā 2015. gadā aizvien palielinājās — attiecīgais rādītājs svārstījās diapazonā no 4,6 % Vācijā līdz pat 24,9 % Grieķijā;
- D. tā kā tā pati prognoze arī liecina, ka valsts budžeta deficīts eurozonā varētu pakāpeniski samazināties no 2,1 % 2015. gadā līdz 1,9 % 2016. gadā un 1,6 % 2017. gadā, turklāt tiek lēsts, ka pirmo reizi kopš krīzes sākuma samazināsies arī valsts parāda attiecība pret IKP, lai gan četrās eurozonas dalībvalstīs (Francijā, Spānijā, Grieķijā un Portugālē) joprojām tiek īstenota Komisijas ierosinātā pārmērīga budžeta deficīta novēršanas procedūra; tā kā Kipra, Īrija un Slovēnija ir īstenojušas makroekonomikas programmas un tām ir izdevies samazināt savu budžeta deficītu tiktāl, ka tas vairs nepārsniedz noteikto robežvērtību — 3 % no IKP;
- E. tā kā tā pati prognoze liecina, ka gan 2016., gan 2017. gadā eurozonai varētu būt ārējais pārpalikums aptuveni 3 % apmērā no IKP; tā kā smags Apvienotās Karalistes izstāšanās process no ES var nelabvēlīgi ietekmēt gan ES, gan Apvienotās Karalistes tirdzniecības

bilanci, jo Apvienotā Karaliste ir viens no galvenajiem eurozonas tirdzniecības partneriem;

- F. tā kā LESD 127. panta 5. punktā Eiropas Centrālo banku sistēmai ir noteikts pienākums palīdzēt uzturēt finanšu stabilitāti;
- G. tā kā LESD 127. panta 2. punktā ir noteikts, ka Eiropas Centrālo banku sistēmas uzdevums ir „veicināt norēķinu sistēmu vienmērīgu darbību”;
- H. tā kā 2016. gada septembra prognozē ECB lēš, ka vidējais inflācijas līmenis eurozonā, kurš 2015. gadā bija nulle, tuvu tai saglabāsies arī 2016. gadā (0,2 %), 2017. gadā sasniedzot 1,2 % un 2018. gadā — 1,6 %; tā kā cita starpā arī zemas enerģijas cenas varētu būt viens no galvenajiem iemesliem, kādēļ inflācijas koeficients pēdējos gados ir bijis zems;
- I. tā kā inflācijai noteikto mērķrādītāju ir aizvien grūtāk sasniegt, jo nostiprinās demogrāfiskās tendences, enerģijas cenas joprojām ir zemas un Eiropas sabiedrība, kurā valda liels bezdarbs, izjūt visu tirdzniecības un finanšu globalizācijas ietekmi; tā kā šis deflācijas spiediens veicina investīciju trūkumu un vēl vairāk vājina kopējo pieprasījumu;
- J. tā kā 2015. gada martā ECB sāka īstenot paplašināto aktīvu iegādes programmu, kuras kopējā vērtība sasniedz EUR 1,1 triljonu un kuru sākotnēji bija plānots īstenot līdz 2016. gada septembrim;
- K. tā kā minētā programma pa šo laiku ir atjaunināta un tagad aktīvus ir plānots iegādāties līdz 2017. gada martam par kopējo summu, kurai vajadzētu sasniegt gandrīz EUR 1,7 triljonus, un tā kā ir paplašināts atbilstīgo aktīvu saraksts, tajā iekļaujot arī nefinanšu uzņēmumu obligācijas, kā arī reģionālo pašvaldību un vietējās pašpārvaldes iestāžu obligācijas; tā kā ir radušās bažas par to, ka ECB bilancē riska pakāpe kļūst aizvien lielāka;
- L. tā kā no iegādes programmas sākuma ECB ir iepirkusi ar aktīviem nodrošinātus vērtspapīrus EUR 19 094 miljonu vērtībā;
- M. tā kā monetārās politikas ziņā ECB ir ieņēmusi vēl brīvāku nostāju un savas galvenās atsaucē likmes samazinājusi līdz vēl nepieredzēti zēmam līmenim — galveno refinansēšanas operāciju procentu likme un noguldījumu iespējas procentu likme 2016. gada martā bija pazemināta attiecīgi līdz 0 % un -0,4 %; tā kā ECB piedāvā bankām stimulus, lai tās izsniegtu aizdevumus, un ar šādu mērķi īsteno nākamā ilgāka termiņa refinansēšanas mērķoperāciju (ITRMO II) sēriju;
- N. tā kā ECB norāda, ka vienotais uzraudzības mehānisms (VUM) ir izveidots, lai nodrošinātu, ka eurozonā konsekvēti tiek piemērota un īstenota mikroprudenciālā uzraudzība, tā garantējot vienlīdzīgus konkurences apstākļus banku operācijām un ieviešot kopīgu novērtēšanas metodiku (uzraudzības pārbaudes un novērtējuma procesu — *SREP*);
- O. tā kā ECB priekšsēdētājs ir neatlaidīgi uzsvēris, ka steidzami jāveic eurozonā tik ļoti vajadzīgās strukturālās reformas;

- P. tā kā ECB atbalsta vienkāršas, pārredzamas un standartizētas vērtspapīrošanas sistēmu un kapitāla prasību samazināšanu šādas sistēmas piemērošanas rezultātā, jo tas no jauna aktivizēs gan vērtspapīrošanas tirgu darbību, gan reālās nozaru ekonomikas finansēšanu;
- Q. tā kā ar LESD 123. pantu un Eiropas Centrālo banku sistēmas Statūtu un Eiropas Centrālās bankas Statūtu 21. pantu valdību monetāra finansēšana ir aizliegta,
1. uzsver, ka eurozona joprojām cieš no augsta bezdarba līmeņa, pārāk zemas inflācijas un lielas makroekonomikas nelīdzsvarotības, tostarp tekošā konta nelīdzsvarotības, un ka piedevām arī ražīguma pieauguma līmenis eurozonā ir ļoti zems, jo trūkst investīciju (salīdzinājumā ar pirmskrīzes līmeni patlaban investīciju līmenis ir par 10 procentpunktiem zemāks), nav veiktas strukturālās reformas un iekšzemes pieprasījums ir vājš; atzīmē, ka augstais valsts parāda līmenis un jo īpaši ārkārtīgi lielais ieņēmumus nenesošu kredītu apjoms un joprojām nepietiekami kapitalizētais banku sektors dažās dalībvalstīs turpina šķelt eurozonas finanšu tirgu, tādējādi mazinot iespējas manevrēt, lai atbalstītu ekonomiski visvājākās valstis; uzsver, ka ilgtspējīgu ekonomikas uzlabošanu šajās dalībvalstīs var panākt tikai ar stabilu fiskālo politiku un sociāli līdzsvarotām strukturālajām reformām, kas vērstas uz ražīguma palielināšanu;
 2. uzsver, ka Eiropas Centrālā banka ir federāla struktūra, kas nepieļauj valstu veto tiesības, tāpēc spēj rīkoties izlēmīgi, lai pārvarētu krīzi;
 3. atzīst, ka šajos ļoti sarežģītajos apstākļos ECB, apzinādamās riskus, ko rada ieildzis zemas inflācijas periods, nepārkāpa LESD 127. pantā noteiktās pilnvaras, pieņemot lēmumu veikt ārkārtējus pasākumus, lai panāktu, ka inflācijas līmenis atkal paaugstinās un sasniedz vidējam termiņam noteikto 2 % mērķi, tātad ECB īstenotie pasākumi nav pretlikumīgi¹; atzīmē, ka kopš 2015. gada marta, kad sākās aktīvu iegādes programmas īstenošana, un pateicoties ilgāka termiņa refinansēšanas mērķoperācijas (ITRMO) programmām, kas vērstas uz reālo ekonomiku, finanšu konjunktūra ir nedaudz uzlabojusies un tas eurozonā ir veicinājis aizdevumu izsniegšanu gan juridiskām, gan fiziskām personām; atzīmē, ka ar minētajiem pasākumiem ir izdevies arī samazināt dažu eurozonas valstu obligāciju ienesīguma starpību; norāda, ka uzlabojumi dalībvalstīs nav bijuši vienādi un ka pieprasījums pēc kredītiem dažās dalībvalstīs joprojām ir niecīgs;
 4. uzsver, ka 2016. gada jūnijā ECB sāka īstenot četras jaunas ilgāka termiņa refinansēšanas mērķoperācijas (ITRMO II); norāda, ka programmas stimulu struktūra ir mainījies salīdzinājumā ar sākotnējo ITRMO, jo atsevišķas bankas varēs aizņemties ar negatīvām likmēm pat tad, ja nepalielinās savu neto aizdevumu apjomu reālajai ekonomikai;
 5. pauž bažas par to, ka tiek vājināts ITRMO koncepcijas galvenais elements — saikne starp centrālās bankas likvīdu izsniegšanu un reālās ekonomikas kreditēšanu, jo ECB piedāvā likvīdus ar negatīvām likmēm, neprasot, lai bankas atmaksātu līdzekļus, ja nerasniedz tām noteikto aizdevumu izsniegšanas robežvērtību;

¹ Kā to nesen uzsvērusi Eiropas Savienības Tiesa un arī Vācijas Federālā Konstitucionālā tiesa savā 2016. gada 21. jūnija spriedumā.

6. atzinīgi vērtē nelokāmo apņemšanos, ko Eiropas Centrālā banka puda 2012. gada augustā, proti, darīt visu iespējamo, lai aizsargātu euro, jo šim solījumam ir bijusi izšķiroša nozīme, garantējot eurozonas finanšu stabilitāti;
7. uzskata, ka aktīvu iegādes programma Eiropas ekonomiku varētu ietekmēt vēl vairāk, ja vienlaikus tiktu īstenotas efektīvas un sociāli līdzsvarotas strukturālās reformas, kuru mērķis ir palielināt Eiropas ekonomikas konkurētspēju, un ja programmā lielāks īpatsvars būtu paredzēts cita starpā arī EIB obligāciju iegādei (sevišķi saistībā ar Eiropas transporta tīklu (*TEN-T*) un Eiropas enerģētikas tīklu (*TEN-E*), jo tie ir projekti ar sociālā un ekonomiskā ziņā apliecinātu Eiropas pievienoto vērtību) un vērtspapīrotiem aizdevumiem MVU; aicina ECB sagatavot analītisku pētījumu par to, kāda būtu aktīvu iegādes programmas ietekme, ja ECB sekundārajos tirgos varētu iegādāties tieši ar investīcijām un pētniecības izdevumiem saistītos dalībvalstu valsts parāda vērtspapīrus; ir nobažījies, ka kropļojumus varētu radīt tiešie nefinanšu sabiedrību obligāciju pirkumi saistībā ar uzņēmumu sektora aktīvu iegādes programmu (*CSPP*), lai arī pašreizējos apstākļos varētu būt pamats veikt šādus pirkumus;
8. piekrīt ECB priekšsēdētājam *Mario Draghi*, kurš apgalvo, ka ar vienotu monetāro politiku vien kopējo pieprasījumu ir iespējams stimulēt tikai tādā gadījumā, ja vienlaikus dalībvalstu līmenī tiek īstenota stabila fiskālā politika un vērienīgas sociāli līdzsvarotu strukturālo reformu programmas; atgādina, ka saskaņā ar pilnvarām, kuras noteiktas primārajos tiesību aktos — ES Līgumos, galvenais ECB mērķis ir saglabāt cenu stabilitāti, lai garantētu stabilu vidi, kas veicina investīcijas; uzskata, ka monetārā politika vien nav īstais līdzeklis, ar ko risināt Eiropas ekonomikas strukturālās problēmas; uzsver — gaidāmā ekonomikas atlabšana nebūt nenozīmē, ka vairs nav vajadzīgas pamatīgas strukturālās reformas; vērš uzmanību uz jaunākajiem pētījumiem un diskusijām par to, ka pēdējos desmit gados visā pasaulē, iespējams, ir bijis vērojams neitrālo procentu likmju kritums; norāda, ka šādos apstākļos varētu rasties vēl vairāk ierobežojumu monetārās politikas īstenošanai un varētu mazināties tās efektivitāte, jo biežāk aktuāls būtu risks, ka tiek sasniegta zemākā — nulles robeža;
9. piekrīt, ka labi funkcionējošs, dažādots un integrēts kapitāla tirgus palīdzētu nodrošināt vienotas monetārās politikas transmisijas kanālus; šajā sakarībā pieprasa, lai secīgos posmos tiktu pilnībā ieviesta un īstenota banku savienība un lai dalībvalstis ievērotu visus ar to saistītos tiesību aktus, kā arī pieprasa veidot kapitāla tirgu savienību, jo tas būtu izšķirošs solis ceļā uz efektīvāku vienotas monetārās politikas īstenošanu un finanšu nozares satricinājuma radītu risku ietekmes mazināšanu; par izšķirošas nozīmes faktoru uzskata ieņēmumus nenesošu kredītu problēmas risināšanu vissmagāk skarto valstu banku nozarē ar mērķi atjaunot stabilu monetārās politikas transmisiju visā eurozonā;
10. uzsver, ka, veicot strukturālas un sociāli līdzsvarotas reformas ekonomikā un darba tirgū, būtu pilnībā jārēķinās arī ar demogrāfisko deficītu Eiropā, tā tiecoties novērst deflācijas spiedienu un rosināt līdzsvarotākas demogrāfiskās struktūras veidošanos, jo tad inflācijai noteikto mērķrādītāju būtu vieglāk uzturēt aptuveni 2 % līmenī; norāda, ka nelabvēlīgu demogrāfisko tendenču gadījumā izredzes uz investīcijām varētu būt negatīvas;
11. taču atzīmē — lai arī gana iespaidīgs ir bijis ar neordināru pasākumu ietekmi saistītais

risks un to plašāka ietekme, jo īpaši attiecībā uz perifērijā esošo banku finansēšanas nosacījumiem, tomēr līdz 2017. gadam diez vai izdosies panākt inflācijas konvergenci vidējam termiņam noteiktā 2 % mērķa virzienā; norāda, ka pašreizējais atveseļošanās process banku un tirgus aizdevumu jomā starp dalībvalstīm nenotiek ģeogrāfiski vienmērīgi un līdz šim vēl nav simtprocentīgi devis vēlamo rezultātu attiecībā uz investīciju trūkumu, kas eurozonā joprojām ir aktuāls; uzsver, ka investīciju trūkuma iemesls ir ne vien finansējuma pieejamības trūkums, bet arī zems pieprasījums pēc kredītiem un ka ir jāveicina tādu strukturālo reformu īstenošana, kuras rosina tieši investēšanu un nodarbinātību; vērš uzmanību uz to, ka aizvien mazāk ir pieejami institucionālu investoru starptautiski atzīti augstas kvalitātes aktīvi;

12. norāda — lai gan ietekme uz reālo ekonomiku ir bijusi ļoti niecīga, finansējums bankām tomēr ir bijis pieejams gandrīz par velti vai par ļoti zemu cenu un tādējādi ir tieši subsidētas banku bilances; pauž nožēlu, ka šīs subsīdijas apjoms netiek uzraudzīts un publiskots, lai gan tas ir neapšaubāms monetārās politikas plašākas fiskālās ietekmes faktors, un ka nav stingru nosacījumu attiecībā uz to, vai un kā šī subsīdija tiek investēta; uzstāj, ka līdz ar šāda veida ārkārtējiem pasākumiem būtu jāveic arī pasākumi, ar ko mazina tirgu un ekonomikas izkropļojumus;
13. pauž nožēlu, ka MVU un lielākiem uzņēmumiem piešķirtā finansējuma īpatsvars, maziem un lieliem aizdevumiem piemērotās procentu likmes un kredīta piešķiršanas nosacījumi MVU dažādās eurozonas valstīs vēl arvien (kaut arī aizvien mazāk) atšķiras, taču atzīst, ka monetārās politikas iespējas šajā ziņā ir ierobežotas; uzsver, ka nepieciešamība pastāvīgi pielāgot banku bilances cita starpā ietekmē arī to, cik lielā mērā dažās dalībvalstīs MVU ir pieejams kredīts; turklāt norāda, ka varētu veidoties vēl citi konkurences izkropļojumi, ja ECB iegādāsies uzņēmumu obligācijas kapitāla tirgū, kura pamatā esošajiem atbilstības kritērijiem nevajadzētu radīt turpmākus izkropļojumus, jo īpaši ņemot vērā riska regulējumu, un no kura nevajadzētu izslēgt MVU;
14. uzsver, ka ieilguša lēzenas ienesīguma līknes perioda ietekmē varētu mazināties banku peļņas gūšanas iespējas, sevišķi tad, ja tās nepielāgotu savus darbīdarbības modeļus, un ka tas jo īpaši varētu apdraudēt privātpersonu ietaupījumus, kā arī pensiju un apdrošināšanas fondus; brīdina, ka, mazinoties peļņas gūšanas iespējām, bankām varētu zust vēlme izvērst kredīšanas darbību; jo īpaši vērš uzmanību uz to, cik nelabvēlīgi šāda procentu likmju politika ietekmē vietējās un reģionālās bankas un krājbankas, kurām finansējums no finanšu tirgiem ir maz pieejamas, un kādus riskus tā rada apdrošināšanas un pensiju nozarē; tāpēc prasa nodrošināt tieši negatīvas procentu likmes instrumenta, tā izmantošanas un ietekmes pastāvīgu uzraudzību; uzsver, ka pienācīgi, piesardzīgi un savlaicīgi jāpārvalda pakāpeniska atteikšanās no šīs īpaši zemu (negatīvu) procentu likmju politikas;
15. saprot, kāpēc tika ieviestas negatīvas procentu likmes, taču uzsver, ka tas nemazina bažas par negatīvu procentu likmju politikas iespējamo ietekmi uz individuāliem noguldītājiem un uz pensiju shēmu finansiālo līdzsvaru, kā arī bažas par aktīvu burbuļu veidošanos šādas politikas ietekmē; ir noraizējies par to, ka dažās dalībvalstīs ilgāka termiņa procentu likmes krājkontiem ir zemākas par inflācijas līmeni; uzskata, ka, ņemot vērā demogrāfiskās tendences un atšķirīgās ietaupījumu veidošanas tradīcijas, šādas ienākumu samazināšanās rezultātā varētu palielināties mājāsaimniecību taupības

likme, un tas savukārt varētu postoši iedarboties uz iekšzemes pieprasījumu eurozonā; brīdina — ņemot vērā noguldījumu likmju lejupvērsto neelastību, no vēl lielākas noguldījumu likmju samazināšanas ECB līmenī varētu būt maz labuma;

16. joprojām ir nobažījies par to, ka refinansēšanas operāciju nodrošinājumam Eurosistēmai vēl arvien tiek piedāvāts ļoti daudz netirgojamu aktīvu un ar aktīviem nodrošinātu vērtspapīru; atkārtoti pieprasa, lai ECB tam darītu zināmu, kuras centrālās bankas ir pieņēmušas šādus vērtspapīrus, un atklāt šādu aktīvu vērtēšanas metodes; uzsver, ka, saņemot šādu informāciju, Parlamentam būtu vieglāk pārbaudīt, kā ECB pilda tai uzticētos uzraudzības pienākumus;
17. prasa ECB izanalizēt to, kā atšķiras monetārās politikas transmisija dalībvalstīs, kurās ir centralizēts un koncentrēts banku sektors, un dalībvalstīs ar dažādāku vietējo un reģionālo banku tīklu un kā šī transmisija atšķiras valstīs, kuras ekonomikas finansēšanas nolūkā vairāk paļaujas uz bankām vai uz kapitāla tirgiem;
18. aicina ECB rūpīgi izvērtēt atkārtotas aktīvu un nekustamā īpašuma burbuļu veidošanās potenciālo risku īpaši zemu (negatīvu) procentu likmju politikas kontekstā, jo īpaši ņemot vērā krietni pieaugušo kreditēšanas apjomu un nesamērīgi augstās cenas nekustamā īpašuma sektorā, sevišķi dažās lielajās pilsētās, un uzskata, ka ECB sadarbībā ar Eiropas Sistēmisko risku kolēģiju (ESRK) šajā sakarībā būtu jāiesniedz priekšlikumi par konkrētu sistēmisku ieteikumu sagatavošanu;
19. prasa, lai Komisija nāktu klajā ar priekšlikumiem par to, kā uzlabot makroprudenciālo uzraudzību un politikas instrumentus, kas pieejami ar nebanku kreditēšanu saistīto risku mazināšanai, jo ECB ir brīdinājusi — tā kā pēdējos desmit gados ir stabili paplašinājusies banku darbībai līdzīga kredīstarpniecības darbība (sasniedzot EUR 22 triljonus aktīvu vērtības izteiksmē), ir nepieciešamas papildu iniciatīvas, lai uzraudzītu un izvērtētu vājās vietas aizvien augošajā nebanku kreditēšanas aktivitātes sektorā;
20. piekrīt ECB vērtējumam, kura uzskata, ka pašreizējā *CRD IV/CRR* [Kapitāla prasību direktīvas un Kapitāla prasību regulas] dokumentu kopumā trūkst konkrētu pasākumu, ar ko varētu arī efektīvi novērst vairākus sistēmiskā riska veidus, proti, i) trūkst dažādu ar aktīviem saistītu pasākumu un cita starpā nav noteikti ierobežojumi aizdevuma un ķīlas vērtības attiecībai, aizdevuma un ienākumu attiecībai vai parāda apkalpošanas izmaksu un ienākumu attiecībai, un ii) nav ieviesti ierobežojumi dažādiem riska darījumiem, uz kuriem neattiecas pašreizējā liela riska darījumu definīcija; mudina Komisiju izvērtēt, vai šajā sakarībā būtu jāizstrādā likumdošanas priekšlikumi; norāda, ka dažus no šiem pasākumiem jau varētu iekļaut pašlaik notiekošajā Eiropas noguldījumu apdrošināšanas sistēmas (ENAS) likumdošanas priekšlikuma izstrādes procesā;
21. norāda, ka tas, kā ECB rīkojās 2015. gada jūnijā saistībā ar likvīdu izsniegšanu Grieķijai, un fakts, ka atklātībā ir nonākušas ECB Padomes sarunas par Kīpras banku maksātnespēju, liecina — „maksātnespējas” jēdziens, uz kuru balstoties eurozonā iestādēm tiek izsniegti centrālās bankas likvīdi, nav pietiekami skaidrs un juridiski noteikts, jo iepriekšējos gados par ārkārtas likviditātes palīdzības turpināšanu vai ierobežošanu ECB ir lēmusi, pārmaiņus atsaucoties gan uz statistisku maksātnespējas jēdzienu (kas pamatojas uz to, vai banka noteiktā laikposmā atbilst minimālā kapitāla

prasībām), gan uz dinamisku maksātspējas jēdzienu (kura pamatā ir tālredzīgi spriedzes testu scenāriji); uzsver, ka šī neskaidrība ir jānovērš, lai garantētu juridisko noteiktību un veicinātu finanšu stabilitāti;

22. atzīmē, ka ECB priekšsēdētājs atzīst — ECB politikai ir sekas sadales ziņā un tas ietekmē nevienlīdzību, un pieņem zināšanai ECB viedokli, kura uzskata, ka šīs sekas varētu daļēji kompensēt, samazinot kredītu izmaksas iedzīvotājiem un MVU un vienlaikus palielinot nodarbinātību eurozonā;
23. atzīmē, ka ECB īstenotās aktīvu iegādes programmas ietekmē obligāciju ienesīgums vairumā dalībvalstu ir samazinājies līdz vēl nepieredzēti zēmam līmenim; neiesaka riskēt ar pārāk augstiem novērtējumiem obligāciju tirgos, jo ar tiem būtu grūti tikt galā, ja procentu likmes atkal sāktu paaugstināties, bet atlabšana vēl nebūtu pietiekami noturīga, un tas jo īpaši attiecas uz valstīm, kurās tiek īstenota pārmērīga budžeta deficīta novēršanas procedūra vai kurām ir augsts parāda līmenis; norāda, ka patlaban zēmo procentu likmju pēkšņa paaugstināšana atbilstoši ienesīguma liknei rada ievērojamu tirgus risku finanšu iestādēm, kam ir liels tādu finanšu instrumentu īpatsvars, kurus izmanto vērtēšanai pēc tirgus cenas;
24. uzsver, ka Eiropas Savienības Tiesa ir noteikusi, kādiem priekšnoteikumiem ir jābūt izpildītiem, lai Eiropas Centrālo banku sistēma (ECBS) sekundārajā tirgū varētu iegādāties eurozonas dalībvalstu valsts obligācijas, un tie ir šādi:
 - par pirkumiem netiek paziņots,
 - pirkumu apjoms jau no pašā sākuma ir ierobežots,
 - lai nepieļautu, ka tiek kropļoti emitēšanas nosacījumi, jau pašā sākumā ir noteikts, cik drīz pēc valsts obligāciju emitēšanas ECBS tās drīkst iegādāties,
 - ECBS iegādājas tikai to dalībvalstu valsts obligācijas, kurām ir pieejams obligāciju tirgus un līdz ar to ir iespējama šādu obligāciju finansēšana,
 - nopirktās obligācijas tiek turētas līdz termiņa beigām tikai izņēmuma gadījumos, un gadījumā, ja turpmāka intervence vairs nav nepieciešama, iegāde tiek ierobežota vai pārtraukta un nopirktās obligācijas no jauna tiek laistas tirgū;
25. pieņem zināšanai, ka dažas dalībvalstis īpaši zēmu (negatīvu) procentu likmju politiku, iespējams, izmanto tādēļ, lai nesteigtos īstenot nepieciešamās strukturālās reformas un konsolidēt primāro valsts budžeta deficītu, jo īpaši centrālās valdības līmenī, un šajā sakarībā norāda uz saistībām, kas dalībvalstīm jāpilda saskaņā ar Stabilitātes un izaugsmes paktu; atzīst, ka dažu dalībvalstu valsts parāda vērtspapīru negatīvas procentu likmes ir bijis viens no iemesliem, kas veicinājis budžeta pārpalikuma veidošanos; uzsver, ka valstīm būtu jāsaskaņo sava ekonomikas politika, jo īpaši eurozonā; uzsver, ka nenovēršami nāksies atteikties no neordināras monetārās politikas īstenošanas un ka tas būs ļoti sarežģīts process, tādēļ to nāksies rūpīgi plānot, lai izvairītos no nelabvēlīgiem satricinājumiem kapitāla tirgos;
26. atzinīgi vērtē to, ka ir publicēts Padomes sanāksmes protokols un lēmums, saskaņā ar kuru ir publiskojami ECB un valstu centrālo banku nolīgumi par neto finanšu aktīviem;

mudina ECB arī turpmāk censties vairot pārredzamību; atgādina ECB, ka obligāti ir īstenojama paraugprakse atbilstoša politika attiecībā uz personāla pieņemšanu darbā;

27. atgādina, ka LESD 130. pantā noteiktā ECB neatkarība attiecībā uz monetārās politikas īstenošanu ir izšķiroša, lai sasniegtu mērķi saglabāt cenu stabilitāti; prasa visām valdībām atturēties no paziņojumiem, ar ko tiek apšaubīta ECB loma, kuru tā pilda, īstenojot savas pilnvaras;
28. aicina ECB, pildot tai uzticētos banku uzraudzības pienākumus, īpašu uzmanību pievērst proporcionalitātes principam;
29. norāda uz pienākumu sadalījumu starp ECB un Eiropas Banku iestādi (EBI); uzsver, ka ECB nevajadzētu kļūt par faktisko standartu noteicēju bankām, uz kurām neattiecas vienotais uzraudzības mehānisms (VUM);
30. atzīmē, ka ECB Padome 2016. gada 18. maijā pieņēma regulu par kredīta un kredītriska mikrodatu vākšanu (*AnaCredit*); aicina ECB un valstu centrālās bankas *AnaCredit* projektu īstenošanā nodrošināt pēc iespējas lielāku rīcības brīvību;
31. aicina ECB pie nākamo posmu īstenošanas saistībā ar *AnaCredit* datubāzi ņemt vērā tikai pēc tam, kad būs notikusi sabiedriskā apspriešana, un turklāt nodrošināt, lai turpmākās īstenošanas procesā pilnībā būtu iesaistīts Eiropas Parlaments un jo īpaši būtu ņemts vērā proporcionalitātes princips;
32. ar bažām norāda, ka eurozonā atkal palielinās Eiropas Vienotās automatizētās reālā laika bruto norēķinu sistēmas (*TARGET2*) nelīdzsvarotība, kaut gan tirdzniecības nelīdzsvarotība ir mazinājusies, un tas liecina, ka turpinās kapitāla aizplūšana no eurozonas perifērijas;
33. atgādina, ka dialogam par monetāro politiku ir svarīga nozīme, lai garantētu monetārās politikas pārredzamību attiecībās ar Eiropas Parlamentu un ar plašāku sabiedrību;
34. uzdod priekšsēdētājam nosūtīt šo rezolūciju Padomei, Komisijai un Eiropas Centrālajai bankai.

ATBILDĪGĀS KOMITEJAS GALĪGAIS BALSOJUMS

Pieņemšanas datums	11.10.2016
Galīgais balsojums	+: 36 -: 7 0: 12
Komitejas locekļi, kas bija klāt galīgajā balsošanā	Gerolf Annemans, Pervenche Berès, Udo Bullmann, Esther de Lange, Fabio De Masi, Anneliese Dodds, Jonás Fernández, Ashley Fox, Sven Giegold, Neena Gill, Roberto Gualtieri, Brian Hayes, Gunnar Hökmark, Danuta Maria Hübner, Cătălin Sorin Ivan, Petr Ježek, Barbara Kappel, Othmar Karas, Georgios Kyrtzos, Werner Langen, Bernd Lucke, Olle Ludvigsson, Ivana Maletić, Fulvio Martusciello, Marisa Matias, Bernard Monot, Luděk Niedermayer, Stanisław Ożóg, Dimitrios Papadimoulis, Sirpa Pietikäinen, Pirkko Ruohonen-Lerner, Alfred Sant, Molly Scott Cato, Pedro Silva Pereira, Joachim Starbatty, Theodor Dumitru Stolojan, Kay Swinburne, Michael Theurer, Ramon Tremosa i Balcells, Ernest Urtasun, Marco Valli, Tom Vandenkendelaere, Cora van Nieuwenhuizen, Miguel Viegas, Beatrix von Storch, Jakob von Weizsäcker, Pablo Zalba Bidegain, Sotirios Zarianopoulos
Aizstājēji, kas bija klāt galīgajā balsošanā	Alain Cadec, Sophia in 't Veld, Thomas Mann, Emmanuel Maurel, Siôn Simon, Tibor Szanyi, Romana Tomc